

P R Æ F A T I O.

ipsa æquitatis ratio, & gratitudinis debitæ officium postulat, ut Apostolicus & Antiquissimus Canonorum Regularium D. AUGUSTINI Ordo mox in Tertii hujus Tomi vestibulo AUBERTI MIRÆI tumulum jugiter vernantibus gratiarum flosculis inspergat, de cujus Historia per totam fere, quam continuos inter Litterarios labores trivit, vitam non bene tantum sed optimè etiam mereri studuit. Quantum illi debeat Regularis & Canonica Posteritas, si cætera abessent omnia, vel solum hoc Opusculum abunde demonstrat, quod Benevoli Lectores hic primo loco positum vident, cui MIRÆUS sequentem inscripsit titulum:

CANONICORUM REGULARIUM ORDINIS S. AUGUSTINI Origines ac Progressus

Per Italiam, Hispaniam, Galliam, Germaniam, Belgium,
aliásque Orbis Christiani Provincias.

AUTHORE

AUBERTO MIRÆO &c.

Coloniæ Sumptibus Bernardi Gualteri, anno 1614.

Constitueram mecum, Tomum hunc tertium & quartum soli Canonorum Regularium sub SS. Legislatoris AUGUSTINI Regula militantium sacrare Ordini, non tam ut privato meo satisfacerem affectui, quàm ut Amicis monentibus, quin & rogantibus, gratum præstarem obsequium, qui dilatam per tot Annos GERMANIÆ CANONICO-AUGUSTINIANÆ Editionem, de qua mox plura, ardentissimè votis suspirârunt. His autem minimè ingratum fore credidi, si hoc rarissimum MIRÆI Opusculum præmitterem, ad quod GERMANIÆ CANONICO-AUGUSTINIANÆ Author sæpe sæpius recurrit, & Lectores suos remittit. Fors Historiæ præsentis Amatores desiderabunt & alterum æstimatissimi hujus scriptoris Libellum, cujus NICERONIUS in suis *Litteratorum Virorum Illustrium Memoriis* sub hac Inscriptione meminit: *De Collegiis Canonorum Regularium per Germaniam, Galliam, Hispaniam, Italiam, aliásque Orbis Christiani Provincias. Liber singularis.* Non vidit NICERONIUS hoc Opusculum, oculos tamen meos subiit, sed alium in fronte Titulum exhibet. *De Collegiis Canonorum Sæcularium non Regularium* illud agit, eorundemque exactam satis Historiam pertractat pro vastissima Eruditione sua Polygraphus hic Scriptor. Publicavit hanc Lucubrationem suam Coloniæ Agrippinæ, Sumptibus Bernardi Gual-

P R Æ F A T I O.

Gualteri Anno MDCXV. dedicavitque Reverendissimo Antistiti D. CAROLO PHILIPPO RODOANO BERLEGEMIO Episcopo Brugensi, ac Flandriae Cancellario perpetuo. Ex hac Relatione constat, minimè iniquam esse Sententiam, quam Authores Bibliothecæ Gallicæ tulère de NICERONIO Tomo IX. P. I. p. 131. dum ajunt: *Le Compilateur (NICERON) est quelque fois peu exact dans la Liste des Ouvrages, & dans les noms propres.* Cæterum absque ulla ingratitude Nota ab ulteriori Miræani Nominis Elogio hîc superfedendum esse censeo, cum jam in utriusque præcedentis Tomi Præfatione gemina meritissimas Illius Laudes ex Antonio Sanderò, Valerio Andrea, & aliis concinnatas attulerim, ex iis id unum repetens, ut Author scriptis clarissimus, qui Ordinibus Religiosis Origines, Annalibus Gesta, Piis Fundatoribus famam, Historiis lucem, Scriptoribus Vitam, Patriæ claritudinem & Ecclesiæ Catholicæ decus asseruit, copiosam Laborum suorum mercedem æternam accipiat, ac ea perfruatur in cælis.

Transeo nunc ad alteram Tomi hujus Partem, quæ Opus Apostolico Canonicorum Regularium Ordini honorificum, hætenus ineditum, & ab annis plusquam quinquaginta desideratissimum ex Manuscripto Codice sistit. Illius quidem brevis, at ab Argumento satis magnifica Inscriptio est:

GERMANIA CANONICO - AUGUSTINIANA MULTORUM ANNORUM STUDIO AC LABORE MAGNISQUE SUMPTIBUS COLLECTA

A
P. R. D. FRANCISCO PETRO
Can. Reg. Ord. S. Augustini Imperialis Canonice
Wettenhusanæ in Suevia quondam Capitulari
ac Seniore.

OPUS POSTHUMUM. PARS I. Littera A & B.

Imperiale ac celeberrimum Wettenufanum Collegium semper floruit Viris non tantum de Republica Litteraria, sed præsertim etiam de sacro Ordine Canonico meritissimis. Sat prolixum texere hîc Catalogum possem, nisi opportuniori illum occasione reservarem. Debito tamen Laudis tributo minimè defraudandus est præsentis Germaniæ Canonico-Augustinianæ Author. Patriam is habuit Augustam Vindelicorum, ex thoro legitimo ac perhonestis Parentibus Anno 1639. in Orbem natus. Humaniores Musas patrios intra Lares, severiores scientias intra Wettenufanæ Canonice pomæria edoctus fuit, atque illas triplici Votorum Religiosorum vinculo adstrictus maxima tam capacis ingenii, ac indefessæ Industriæ, quam egregii profectus commendatione absolvit. Sacerdotiò initiatus Vitam Contemplativam Activæ temperare jussus, Parochiales Curas summâ curâ in se suscepit. Oeconomice Præfectus Pater Pauperum, ac Consolator Afflictorum audiit. Religiosæ vitæ semitam adeò indefessè cucurrit, ut ob Regularis Vitæ conversationem omnibus amori fuerit & exemplo. Otium, Diaboli culcitram, cane pejus & angue fugit, omnésque horas à negotiis ex sacra Obedientia

P R Æ F A T I O.

dientia impositis vacuas, aut sacræ Læctioni, aut evolvendis Historicis, aut scriptioni impendit. Laborem illius, quem conscribendæ SUEVIÆ ECCLESIÆ SACRÆ sacravit, quam Augustæ Vindellicorum & Dilingæ Sumptibus Benardianis Anno reparatæ salutis humanæ MDCXCIX. edidit, satis dilaudârunt Eruditorum Virorum Calami, ac Exemplorum commendat raritas. Meditatus est *Germaniam sanctam, ac Bibliothecam Canonico-Augustinianam*, sive Scriptorum ex Canonicorum Regularium Ordine Illustrium Catalogum, utriusque tamen Operis, pro dolor! non extant nisi fragmenta. Per annos plusquam quadraginta indefesso labore ac studio elaborandæ GERMANIÆ CANONICO - AUGUSTINIANÆ insudavit, Spartanâ tandem patientiâ, magnisque sumptibus, (quos Reverendissimi Imperialis Canonice Wettenhusanæ Antistites liberaliter pro suo, quo in bonas Litteras ac Ordinis Canonico - Augustiniani gloriam ferebantur amore, suppeditârunt) copiosissimum Documentorum Thesaurum adeptus est, ex quibus, in Ordinem redactis, tandem Opus conceptum coaluit. Nôrunt autem omnes, quanto tempore sit opus, quot devoranda sint fastidia iis, qui simili in campo decertârunt pro laurea. Non destitit tamen Optimus, & meritis gravior, quàm annis, Senex à concepto suo proposito. Nulla ipsi dies in feram usque ætatem fuit sine linea, interim tamen dum perficiendæ, complendæ, reficiendæ, & augendæ suæ GERMANIÆ omnem laborem, omnesque curas usque ad septuagesimum septimum Vitæ suæ annum impendit, Mors Vitæ suæ filum, simul & contexendæ Historiæ abruptit anno 1716.

Inter varia Historiographi nostri fragmenta, reperi sequentia Carmina, in honorem adhucdum viventis edita, quæ locum hic merentur.

In Germaniam Canonico-Augustinianam FRANCISCI PETRI.

Dum Petri sacri dives Germania fastis
Wettenhusanum linguere tentat Agrum,
Livor in hunc doctum torquens sua lumina Librum,
Illum mordaci rodere dente parat:
Commune est; nulli pars æmula defuit unquam,
FRANCISCO PETRO Zoilus obstrepitat.
Frustra agit! Authoris durantur nomine Chartæ
A Petra hac, fracto non nisi dente redit.
Si nolit tristis fracto sibi dente redire,
Attonitus trepidet, damna rubore feret.
FRANCISCO PETRO remanet laus nescia mortis,
Pravo Impostori, gloria nulla manet.
Æmula Phænicis tua fit GERMANIA PETRE
Mortua de busti pulvere viva facis.
Hinc, quam defunctis servas Authoribus Author
Vitam, hæc post vitam, te quoque fera manet.
Pars eris Historiæ, sacras seu computet ædes
Teuto, sive Viros, Pars eris Historiæ.
Quæ tua fecisti, Dominis Collegia reddis,
Nos tibi pro tenui munere nostrADAMUS

SIGEFRIDUS Archi - Diaconus natus &
Propositus Cann. Regg. Cathedralis
Ecclesiæ ad S. Andream in Valle Lavantina
Archi - Ducatus Carinthiæ Majoris
Consilii Deputatus, ac S. Theologiæ
Doctor.

)(

GRA.

P R Æ F A T I O.

Gratulationis Epicherema Authori positum à Collegio Undenstorffensi.

Cedant prisca novo celebrata Theatra Theatro,
Quod PETRI mira fabricat arte manus.
Ecce! Viri, sacræque Domus, quin integer Orbis
Aurelius, mirum! clauditur ecce! Libro hoc.
Hic Hipponensis magnos, hic nôsse Nepotes,
Non possum Aurelio, non nisi more loqui:
Quos loca sejungunt, Liber iste reducit in unum,
Etsi habitu vario, candor at unus ovat.
Errant, qui dicunt, Rara est concordia fratrum,
Hos námque unanimes scripta mitrata ferunt.
Hanc, moles fuit, Augustini condere Gentem,
Anne negas, quisquis forsitan Osor ades?
Ipsinam dudum nosmet vix noscimus ipsos,
Tu modo Canonicos noscere *Petre*, facis.
Nec secus, ac mellis formatrix Dædala manè,
Prò sine fine labor! lustrat hianter opes,
Judicii docto ungue legis, scitòque sequestras
Ordine: & ingenio hæc res *Petre* digna tuo est:
Fas fit, vera loqui, hoc multum est, quod nemo priori
Tentare ausus & hoc tempore nemo fuit:
Hinc Undensis ait tibi viva encomia cætus
Officii gratas exhibitura vices:
Vive, vale superis, longo memoraberis ævo,
Nam hoc Opus Authorem laudat, hic Author Opus.

Laurus Triumphalis

SÆpius Aurelii votas Germania leges
Audiit in Cathedris personuisse suis.
Vidit Metropoles, vidit Collegia Fratrum,
Vidit & hæc niveis nobilitata choris.
Heu multæ periêre faces, periêre nitores!
Mors etiam Saxis nominibusque fuit.
Sed FRANCISCE refers qua simus origine nati,
Germanusque Canon quis sit & unde probas.
PETRUS es, in Petra scribis nulla umbra nocebit
Parturiunt Petræ, candidus exit olor.
Hinc Lauri frondes tibi patria Westphala mittit
Qua tandem eximium penna coronet Opus;
Hinc Bodecæ plaudunt tempe lætissima valles
Et geminis plausum vocibus echo refert
Scilicet ut grates reddat, cum fœnore vocem
Reddit; & hoc pretium PETRE laboris habe.

Hac Lauro cingebat emeritissimum
D. AUTHORIS
Caput Canonica Bodecensis in Capite
& in membris.

Post

P R Æ F A T I O.

Post PETRI nostri fata in ejusdem Labores ex Superiorum jussu intravit Vir pariter pro Ordine Canonico-Augustiniano vigilantissimus, P. R. D. HIERONYMUS BOZENHARDT Wettenhusanæ Canonice singulare Decus ac Ornamentum. Ex illius Industria hoc Opus non modica Incrementa sumpsit. Non tantum diligentissimè collegit Scriptoris nostri relictas chartas, documentorumque molem solertissimè custodivit, sed insuper curavit, ut elegantiori caractere Opus descriptum tandem publicæ luci maturesceret; quod etiam haud dubiè fuisset factum, nisi Mors invida hanc gloriam invidisset, quæ maligna Febri anno 1721. correptum Sacro Apostolico Ordini Ulmæ illum eripuit in Exempta Canonica Wengensi, in qua Junioribus Canonicis Theologiam prælegerat, Wettenhusiô ante biennium postulatus. Habe sis Ejusdem vitæ brevem seriem. Natus est in vitales auras ex honestis parentibus Elchingæ, quæ superior dicitur, anno 1682. Rudiori ætate positâ, inter Benedictinas Monasterii Elchingensis Musas adolevit. Vitam Religiosam & Canonicam per solennem Professionem amplexus est Wettenhusii anno 1700. die 20. Octobris in Festo SS. Apostolorum Simonis & Judæ. Ad Academiam Dilinganam missus, ut Philosophicis ac Theologicis scientiis vacaret, indivisâ concordia doctrinam cum virtute, pietatem cum sapientia ornavit, quibus meritorum gradibus gradum sibi fecit ad primam Theologiæ lauream. Ab Universitate Dilingana redux, mox jussus est sublimiorum Scientiarum Cathedram conscendere, in qua tanta cum laude stetit, sedit, ac descendit, ut Viri, doctrinâ præstantis, famam domi, forisque sit assecutus. In Novitiorum Religiosè instituendorum Magisterio, sacrarum Lectionum energiæ sociavit exemplum; In Præfectura Mariani Sodalitii cor exhibuit in Matrem Virginem amorosissimis affectibus exæstuans; In Decanatu Religiosæ disciplinæ Zelum discretionis gemmâ conspicuum. Ut plurimum iis proderat, quibus præerat, vivendi normam, orandi Consuetudinem, psallendi devotionem exempli proprii efficaciam facile omnibus instillavit. Posuit hoc ipsi Elogium grata posteritas in encyclicis Litteris, quæ satis ostendunt, HIERONYMUM post se maximum sui reliquisse desiderium. Cum Decani simul & Novitiorum Magistri fungeretur munere, edidit Ulmæ typis Gassenmeyerianis anno 1717. Librum Asceticum sequentis tituli:

Solitudo sacra Novitiis Apostolici, & Antiquissimi Ordinis Canonorum Regularium Sancti Augustini ad initium S. Tyrocinii per triduum, ad ejus finem verò per Octiduum frequentanda, una cum exactissima Methodo meditandi.

Ex Ejusdem calamo etiam fluxit

Vita SS. Salvatoris nostri JESU Christi, à gloriosis Comprebensoribus Antiquissimi, & Apostolici Ordinis Canonorum Regularium S. Augustini, moribus & exemplis expressa, ac Religiosis ejusdem Canonici Ordinis Viatoribus quotidiana Meditatione, una cum Contemplationibus ex Sapientissimo Idiota, Raymundo Jordano Ord. Cann. Regg. Præposito Utinensi, & Abbate Cellensi, nec non Venerab. Thoma à Kempis ejusdem Instituti Canonico, materiæ quotidianæ Meditationis accommodatis, ad imitandum proposita. Pars I. Constantiæ anno 1721.

Reliquæ Partes adhuc expectantur. Spem continuandi hujus Operis haud ita pridem mihi fecerat quidam ex Wettenhusanis Canonicis, cui DEUS nobile concessit ingenium variis scientiis excultum. Nec Asceticarum rerum peritia, nec styli elegantia, nec aliæ vires spartæ huic, cum honore implendæ pares, desunt. Fiat!

Minimè autem silentio prætereunda & tertia manus, quæ suam in perficienda Germania Canonico - Augustiniana exercuit solertiam. Cujusnam est illa? A. R.

))((2

D. BER.

P R Æ F A T I O.

D. BERNARDI STRELER p. t. Venerabilis Capituli Wettehufani Secretarius & Bibliothecæ Præfectus, præter Theologicas & Philosophicas, etiam scientiis Mathematicis egregie imbutus. Hic Concanonicorum suorum, Francisci & Hieronymi per mortem interruptos labores ausu laudabili in se suscepit, & frequentibus ad externos Mecænates Litteris, varia ac nova impetravit Documenta, quibus dein *Germaniam* hanc *Canonico-Augustinianam* ditavit. Vivit adhuc, & elaborando Globo Cælesti infudat, quem loco Constellationum Gentilium sanctorum Canonicorum Imaginibus ad omnes artis & scientiæ Regulas exornare incipit.

Fors aliquibus displicebit, quòd tota ac integra *Germania Canonico-Augustiniana* in Tomo hoc Tertio non exhibeatur. Paucis rem excuso. Id non patiebatur determinata jam à Bibliopola, qui sumptus excudendo Operi suppeditat, Tomorum crassities. Solatio esse poterit, quod Tomus quartus jam sudet sub prælo. Fors alii dolebunt, omissam esse pleniorum Collegiorum suorum Historiam, nullum, aut incompletum adesse Abbatum Catalogum &c. Nulla in me, nulla in Scriptore nostro culpa locum habet. Qui Litteris interpellati necessariam subministrârunt notitiam, cum gratiarum actione in hisce foliis eandem denuo recipient, & satisfactum sibi haud conquerentur. Si qui tamen sint, qui supplere hunc defectum velint, supplementa vel ad me, vel ad Bibliopolam nostrum transmittant, ut vel inferi loco competenti, vel in Operis Additamento enarrari queant. Ast ubi sunt Collegiorum plurium adhuc florentium Cupro incisæ Imagines, quas toties in suis Litteris Mecænatibus variis promiserat primus hujus *Germaniæ* Conditor? Satisfiet etiam cum Editione Tomi quarti iis, qui sumptus suppeditârunt, aut suppeditare adhuc gratis Tabellas voluerint. Accuratos Indices, cuivis Tomo subjunctos Benevolus Lector mecum benevolentiae ac Industriæ Viri humanissimi Domini GMELINI, in Ducali Seminario, quod Blaiburæ est, elegantiorum Litterarum Professoris meritissimi, in acceptis referat oportet, quem laborem à Bibliopola rogatus, libenter in se suscepit, ac egregiè perfecit. Adsit porro pro Collectione hac augenda laborantibus divina gratia; ut omnes litterarum Apices ad majorem
DEI gloriam, ac *Historiæ Monastico-Ecclesiasticæ*
incrementum cedant.

CANO-

AD PIUM LECTOREM.

PRIUSQUAM de *Canonicorum Regularium Ordinis S. Augustini Abbatibus, quæ veluti majorum sunt gentium monasteria, deque eorundem Prioratibus, quæ minorum quasi gentium cœnobîa nuncupare liceat, Speciatim agere incipiam, libet pauca quædam de eorundem nomine, antiquitate, deque instituta per S. Augustinum in Africa, & alios alibi reformatione præfari.*

Canonicorum Regularium, atque in communi viventium institutum ab ipsis haud dubiè Apostolis sumpsit exordium: cujus quidem primus Reformator S. Augustinus Hipponensis ex Africa Episcopus extitit, scriptâ Regulâ, quam successu temporum plurimæ familiæ seu congregationes sacræ sunt amplexæ. Initium autem fecit Augustinus à Clero suo Hipponensi: ut ex Possidio liquet.

Magistri sui exemplum egregiè æmulati sunt discipuli, Fulgentius Ruspensis in Africa Episcopus, Prosper Aquitanus Regii in Flaminia Episcopus, & Gelasius Pontifex Romanus.

De ipso Gelasio sic legitur in Officio proprio Canonicorum Lateranensium, à Pio Quinto Papa approbato: Invalescente post obitum beatissimi Patris nostri Augustini, sub Genferico Wandalorum Rege, Arrianæ sectæ perfidia, cum is universam jam Africam suo subjugasset imperio, post cruentam nimis clericorum stragem plurimi divi Patris Augustini discipuli & alumni, per varias propagati Ecclesias (inter quos Gelasius patre Valerio natus) divina revelatione primum Neapolim, & Romam deinde pervenerunt. Qui omnes perbenignè à Leone primo Papa excepti atque in Ecclesia Lateranensi collocati, Canonicum ibi Ordinem, juxta divi Patris nostri Augustini regulam, & saluberrima instituta, instaurare cœperunt. Ubi diutissimè postea floruerunt, & per octingentos annos ibidem perstiterunt, plurimique ex ipsis ad summum Pontificatum, aliosque inferiores Episcopatus, ob præclara eorum merita, sunt assumpti. Licet ejecti postea, denudò restituti, adhuc ejecti, nomen tamen & titulum, & omnia illi Ecclesiæ concessa privilegia, Apostolica concessione retinent. Gelasius itaque cum quam plurimos ibi annos mira sanctitatis ac eruditionis opinione vitam egisset, mortuo Felice Tertio ad summum Pontificatus apicem est electus. Qui Pontifex factus, clerum quàm maxime amavit & auxit, Ordinemque præcipuè ipsum Lateranens. locis & privilegiis ampliavit atque decoravit.

Ut Gelasius, sic & Alexander II. Papa, Lucensis antea Episcopus, ordinem Canonicorum regularium fovit ac restituit Romæ, Lucæ, & alibi in Italia: teste Onuphrio in Chronico ad annum 1062.

In Gallia Jvo, primùm Bellovacensis Ecclesiæ S. Quintini Præpositus, postea Carnotensis Episcopus (alius à S. Fvone, pauperum Advocato) idem præstitit. Quem postea secuti sunt Hugo & Richardus Victorini, Parisienses Theologi.

Floruit deinde Petrus Damiani, Cardinalis & Episcopus Ostiensis: qui titulis omnibus abdicatis, Ravennam rediit ad regulare Canonicorum S. Mariæ in portu monasterium: ubi insignem scripsit Regulam de communi vita Clericorum à Paschali Secundo Papa confirmatam.

Ceterum displicet Ludovico Vivi in notis ad Librum tertium Augustini de civitate Dei cap. 15. aliisque nonnullis, quòd hi Canonici vocentur Regulares, cum id aliud sonare non videatur, quàm bis Regularem. Sed an illis etiam non displicet, quòd in Evangelio legitur, Abba, Pater, omnia tibi possibilia sunt; transfer calicem hunc à me: Marc. 14. aut quòd Apostolus aliquoties dicit, nos accepisse spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus; Abba pater? Rom. 8. Quamquam sciam hæc sacra loca ita tractari posse, ut in verbis Christi sit geminatio, Gal. 4. Apostolus verò significet ab Hebræis clamari Abba; à Græcis, Pater. Pulchrè S. Benedictus. Abbas, qui præesse dignus est monasterio, semper meminisse debet quòd dicitur; & nomen Majoris factis implere, Christi enim vices agere in monasterio creditur, quando ipsius vocatur prænominem, dicente Apostolo, accepistis spiritum adoptionis filiorum Dei, in quo clamamus, Abba pater. Sicut igitur inter Abbates, ii qui cæteris Abbatibus præsunt, peculiariter dicuntur Patres Abbates, ita inter Canonicos nonnulli, ad distinctionem Canonicorum secularium, dicuntur Canonici regulares, qui videlicet se arctius cæteris Canonicis regulas observare velle voverunt. Et non est mirum, inter Ecclesiasticos hanc locutionem invaluisse, eò quòd in antiquis Conciliis aliud sit regulariter, aliud canonicè vivere. In Concilio enim Moguntino legitur: Si monachi fieri voluerint, regulariter vivant. Sin autem, canonicè vivant omninò. Non quasi Canonici nullam habeant regulam, sed quia monasticam non habeant, quæ, Ecclesiasticà pbrasi, per antonomasiam, solet Regula dici. Scio hæc Ciceroniana non esse, sed Christianos ignorare non oportet, indulgendum nonnihil esse stilo Ecclesiasticæ simplicitatis. Unde pulchrè scribit August. in lib. de catechizandis rudibus. De scholis usitatissimis Grammaticorum Oratorumque venientes sedulò monendi sunt, ut humilitate induti Christiana, discant non contemnere, quos cognoverunt morum vitia, quàm verborum amplius devitare, & cordi casto linguam exercitatum, nec conferre audeant. His maximè utile est nosse, ita esse præponendas verbis sententias, ut præponitur animus corpori. Ex quo fit, ut ita malle debeant veriores, quàm disertiores, audire sermones: sicut malle debent prudentiores, quam formosiores habere amicos. Noverint etiam non esse vocem ad aurem Dei, nisi animi affectum. Ita enim non iridebunt, si aliquos antistites & ministros Ecclesiæ fortè animadverterunt, vel cum barbarissimis Deum invocant, vel eadem verba, quæ pronunciant, non intelligere, perturbatèque distinguere, piè toleranda sunt ab eis. Hactenus Augustinus. Ideoque magis toleranda sunt quæ in usitatissimam & inveteratam loquendi pbrasim sunt recepta. Nam quòd Canonici Regulares dicantur, passim id etiam in Corpore Juris Canonici, & in Litteris Apostolicis, & in Conciliis posteriorum temporum obvium est: ut non sine irreverentia hæc à quibusdam litterionibus reprehendantur. Sic ferè Molanus lib. 1. de Canonicis, cap. 24.